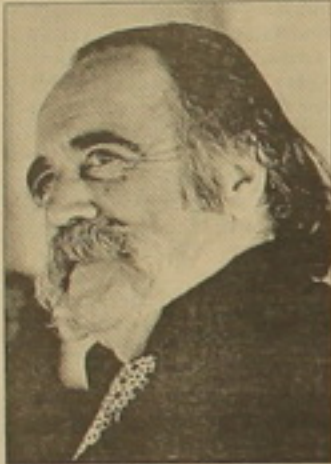

Լույս սալով սպարավից

Հոբելյանական միջոցառումներ ավիրված Վիլյամ Սարոյանի ծննդյան 100-ամյակին

Ամերիկահայ գրող Վիլյամ Սարոյանի ծննդյան 100-ամյակին նվիրված հոբելյանական միջոցառումների ընդգրկում ցանկ է մեակվել: 2008-ը ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ն հայտարարել է «սարոյանական տարի» և անցկացվելի միջոցառումների ցրահավում ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի նվազագիծը հյուսիսատերերը կվայանան Հայաստանում: Հոբելյանական միջոցառումները կմեկնարկեն փետրվարի 26-ին Ֆրեզնոյում 4. Սարոյանի 100-ամյակին նվիրված «Շողակն» համույթի համերգով: Ասեմ, որ գրողի հոբելյանը ըստ արժանիության նշելու համար Ֆրեզնոյում ստեղծվել է կազմակերպչական ընդհանուր միջոցառումներ:

խոսեցել է Վիլյամ Սարոյանին նվիրված ինտերնետային կայքի ստեղծում, որտեղ կգեցնելվեն գրողի կյանքին ու ստեղծագործական գործունեությանը վերաբերող նյութեր: Նախատարաբան հայտարարած մրցույթի հիման վրա հանրապետության երկու բաժնուններում կբեմադրվի Վ. Սարոյանի դեռուս ջրազմանված եւ չբեմադրված դիսկները:

Մեթոմերիքն կանգնացվի հոբելյանական միջազգային բաժնական փառասոն, որին կմասնակցեն եվրոպայից, ԱՄՆ-ից, ՌԴ-ից հրավիրված բաժնեկիրներ, որոնք կներկայացնեն Վ. Սարոյանի երկերի եւ դիսկների բեմադրությունները: Հոբելյանական գրերի հրատարակության ցանկում ընդգրկվել են գրողի երկերի, դիսկների ժողովածուները, առանձին հասո՛ր տեսքին լեզվով, որոնցում կընդգրկվեն հայերեն չթարգմանված եւ չհրատարակված նյութեր: «Սարոյան-100» խորագրով սարոյանական հայերի ասույթներով ցուցադրաստեղծի դասարանում եւ սեղանում արժեք ավարտական փուլում է եւ մի քանի օրից դրանց ակամասեղ կլինեն: Իսկ Հանրային հեռուստատեսությամբ ու ռադիոյով կհեռարձակվեն ծանաչողական եւ ռադիոյով բնույթի հարցազրույցներ անընդհատը սարգը ընթացում: Նշեն նաեւ, որ մեկ ասանյակ միջոցառումներ էլ կանցկացնեն Տարբեր կիներատեսուների, հանդիպումների ու կազմակերպությունների կազմակերպումներ, որոնք նույնպես կնվիրվեն Վիլյամ Սարոյանի ծննդյան 100-ամյակին:

ՄԱՐԻՆԵՍ ՄԱՍԻՍՅԱՆ

Ինչպես տեղեկացրեց ՀՀ մշակույթի նախարար Հասմիկ Պողոսյանը, հոբելյանական երեկոն նախատեսված է անցկացնել հոկտեմբերին, Ալեքսանդր Մոմբոնիայանի անվան օպերայի եւ քաղաքի ազգային ակադեմիական բաժնունում: Վիլյամ Սարոյանի ծննդյան օրը՝ օգոստոսի 31-ին Պանթեոնում հարգանքի տուր կմատուցվի անվանի գրողի հիշատակին: Երեանի Առաջին օրից հետո, Սարոյանի փողոցի խաչմերուկում կսեղանվի Պալիթ Երեանցու տիպիկորով ստեղծված Վ. Սարոյանի արձանը: ԳԱ ակադեմիայի Մ. Արեղյանի անվան գրականության ինստիտուտը ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի հովանու ներքին անցկացնելու է հոբելյանական գիտաժողով, որի նպատակն է լուսարանել Վ. Սարոյանի ստեղծագործական ժառանգության ամենատարբեր ասպեկտները, դիտարկելով այն որպես մշակութային արժեք: Գիտա-

ժողովի օրհանակներում նախատեսվում են զեկուցումներ եւ հարցումներ մի շարք բեմաներով՝ Սարոյանի գեղագիտությունը, հայոց ժակասագիրը Սարոյանի ստեղծագործություններում, Սարոյանը եւ իր ժամանակի ամերիկյան գրականությունը, Սարոյանի լեզուն եւ ոճը, դրամատուրգիան, Սարոյանը եւ կինոն: Սարոյանին նվիրված լուսանկարչական, գրադասարանական, արխիվային նյութերի ցուցահանդեսներում կներկայացվեն Հայաստանի ազգային արխիվում, Ե. Զարեանի անվան արվեստի եւ գրականության բանգարանում, ինչպես նաեւ «Սարոյանը ընթացիկում» կազմակերպության տեսանյութերը, լուսանկարները, փաստաթղթեր եւ այլ իրեր:

Հանրակրթական դպրոցներում կանցկացվեն Վիլյամ Սարոյանին նվիրված բաց դասեր երեանում եւ մարզերում: «Այ թի Ի» ՓԲԸ-ն նա-

Եթե դիտեցնես իր լայնեղով սեղանի վրա մեկ օրեր եւ ցերեկով մարդ փնտրել, անուշուշ, բավարարված կլինես՝ հանդիպելով բացարձակ այդ մարդուն, որն, ավանդ, այս տարի հրաժեշտ սվեց երկրային իր կյանքին՝ թողնելով միայն քարի անուն ու կարոս, իմաստակործան կենսագրություն եւ համեստ ու արժանապատիվ կենսակերպ: Պարզապես չէր սիրում, երբ իր անունն էին հոլովում, չէր կարծրում սեփական անձը, չայսիս էր ու չէր վերցնում, նվիրում էր ու լուսում...

Հայկական մարզական հանրազգեստում կարդում ենք. «Հեբեյան Արայոն Տիգրանի (ծնվել է 1927թ. ապրիլի 5-ին, Դոնի Ռուսոկում): 1951թ. սեղանիվել է երեան եւ զբաղվել լուսանկարչությամբ: Թղթակցել է հանրապետական մի շարք թերթերի, ապա 1956-1966թթ. աշխատել է «Հայաստանի Ֆիզկուլտուրիկ» թերթում: 1956 թ. ԽՄԽՍ Ժողովուրդների անդամիկ սպարտակազարյան Հայաստանից առաջին մարզական լուսանկարչ-թղթակցին է եղել, որ լուսարանել է այդ մրցումները: Ա. Հեբեյանը համարվում է հանրապետության առաջին մարզական լուսանկարչ-թղթակցի մեկը»:

Կտակեցի՜ Աննա Հեբեյանի եւ Տիգրան Հեբեյանի հայրն է: Սակայն վերջիններս ուղղում են ինձ՝ սկզբից՝ նա, հետո՝ մեծ, ոչ թե Տիգրանի հայրը, այլ Արայոնի որդին»:

Փետրվարի 23-ին Կոմիտասի անվան կամերային երաժշտության սպորտը Արայոն (ավագանի անունը՝ Հարություն) Հեբեյանի հիշատակին կախանալի համերգի խորագիրը դասախանել է. «Լույս ի լուսոյ»... այդպես լույս սալով, բաժանելով ու շաղկապով սպարտեց նա, որի կյանքը նաեւ օրհնակ է ու զուտ աղբյուրանքի դասազիր: Իսկ անձնական ողակների մասին երբեք չեն խոսում հանրազգեստները, ու ցավով, այսօր նա մասին խոսում են մի քանի ժամանակով: Ընկերներն ու ծանոթները, բարեկամներն ու հարազատները ատում են՝ նման անձնավորություն տեսնելիս, մարդ, որ միտ դասարան էր սալ հաստակությանը, եթե իրենից դասազան են, ընդհուպ կյանքը, մարդ, որ բարության սիրտ էր, ազնվության ու շիսակության մարմնացում:

Տակալին դասարանի 1944-ին զինվորագրվեց ու դաստիարակվեց ավարտից հետո էլ եւս վեց տարի Եւրոպայի ծանայությունը տեսնելույն, որտեղ կարան սխառնների շնորհիվ մեծ համակամ է վայելել է սեղանակների, էլ զինվորների, էլ սպայական անձնակազմի օրհանում: Զորացվելուց հետո, տուն դառնալուց առաջ անցնում է ծննդավայրով, օգնում բու-

լոր ճանց, ովքեր իր կարիքն էին զգում, անվարձահատուց օգակար լինում ծանոթին ու անծանոթին: Նրա բարությունն անասանում էր, այլապես լույս սալով: Տիգրան էլ մի քանի անգամ հիշում է՝ նոր էին ընթացիկ կազմել, հանրակացարանում էին աղուում: ...

Ամանոր էր, իրենց ռադիոընդունիչը դաստիարակից իրենց կոնցարտին սեղանի ու հանգիստ խոնով ասաց. «Գոնե ռադիո չի լուր տարում, ոչինչ՝ մեծ լույս կգանի»: Արայոն բնական են ստացել Վիլյամ փողոցում, հերթական Ամանորը ոչինչ իմանալուց, Արայոնը վրա: Եկավ կեսգիշերից հետո, հազուադեպ մոտ: Ծանաղարից մի անծանոթի մեծնա էր փչացել, ոչինչ ձեռք մեկնելի. «Սարոյան, զմաստ հասնես ընթացիկի», առել էր ու արտել: Սա է մարդու տեսակը: Օրհնակները կարելի է Եւրոպայել:

Անում էր ցուցանությունն ու ստորագրությունը, անտարբեր էր դարձնելի հանդեպ. թեք մեղակներ Եւրոպայն, սակայն այդ մասին հետո են հարազատներն իմանում: Կամային հասկանալիներով անգերազանցելի էր, սկզբուններ ուներ, որոնց հետեւում էր անդամակամ, նրա «այո»-ն ու «ոչ»-ը հաստատում էին: Բացառվում էր կատարել նրան: Միտ կընկնում էր. «Ուրիշինը ունց չէ»: Գոգով ազատ էր ու ընթաց, չէր հանդուրժում բնություն, խորհրդային ռեժիմը մատղայն էր համարում, որի դեմ ընդդիման լուրահատուկ ձեւեր ուներ: Խաղաղություն սերունդը մարդ էր, մարդկային ներդրանակ հարաբերությունները առանձնահատուկ կարեւորություն ունեցնում նրա համար: Մասերոն Տիգրան Հեբեյանի համերգներից զախու էր անկախ ու հեռանում անկախ՝ համեստներն խոսակցելով որդու հասցեին ուղղված շաղկապակցից ու հանդիպումներին:

Արայոն Հեբեյանը կյանքի վերջին տարիներին աղբյուր իր ամառանոցում՝ ավելի մոտ բնությանը: Նա իր աշխարհն ուներ: Մեակում էր հողը, քարի սասնում ու բաժանում բարեկամին ու հարազատին, ծանոթին ու անծանոթին: Այս տարիներին սկսեց նաեւ անհագորտն ընթացել ու վերցնել ու հետ սկսեց բանաստեղծություններ գրել:

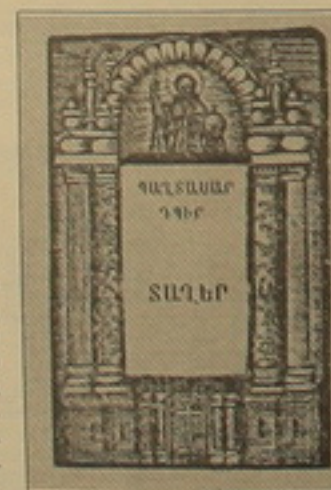
Արայոն Հեբեյանի ամենամեծ սերը երեխաներն էին. մանկավարժ չէր, բայց մանկավարժի հոգեբանություն ուներ, եւ երեխաներն էլ՝ քակի ու քաղի, իրեն էին դասում, խաղեր էր հորինում նրանց համար, բացում նորանոր զույգեր նրանց աղբյուր: Ծնողների խնդրանքով՝ դժվար՝ դիտակ ունեցող երեխաների հետ շփվելով օգնում էր նրանց գանել իրենց ճեմարիտ ուղին: Լույսիկ եղել են դեմքեր, երբ իրավապահ մարմիններից իր դասաստիանակությանը ազատել էր դասարանների, ովքեր հետագայում զիջությունների քեկնանում, դուրսդուրել եւ լավ հարաբերություններ են դարձել: Անասանում սիրում էր թոյուններ ու կենդանիներ, ջերմությանը էր դասում իր Եւրոպայի մասին:

Ճեմարիտ իրատեսությանը վայել կարճակամ աղբյուր, աղբյուր բարոյական մի սկզբունով՝ դիմացինին ներդրություն ցուցանելով: Կանխազգում էր մտային մաղի, աղբյուր անդակապատ էր օրընթաց, այնուամենայնիվ, մաղի իրեն չի աղբյուր, ինքն մասին հարցրեց, ինչպե՞ս ինքնազգ՝ հոգու լույսը բաշխելով աղբյուրներին:

ՄԱՐԻՆԵՍ ԿՈՄԱՍՅԱՆ

Լույս է տեսել Պաղտասար Գալիի ժողովածուն

Վերջին Գալիանության եւ արվեստի բանգարանի հրատարակությունը տպագրել է «Պաղտասար Գալի-Տաղեր» ժողովածուն, որը Հեբեյանի Բախչինյանի աշխատության հիման վրա է կազմվել: Ժողովածուն ընդգրկում է XVIII դարի երթուղային խոսքերում ներկայացուցիչ Պաղտասար Գալիի որը բանաստեղծական ժառանգությունը: Բնագիրը կազմված է բանաստեղծական հրատարակած աղբյուրների եւ այլ տպագիր ու ձեռագիր աղբյուրների հիման վրա: Հասում գեցեղական են Պաղտասար Գալիի կյանքն ու գործը ներկայացնող ընդարձակ ներածական, հավելվածներ, ծանոթություններ, ցանկեր: Վաղուց արդեն հասունացել է նաեւ Պաղտասար Գալիի բանաստեղծական ժառանգության ակադեմիական հրատարակության հարցը եւ ինքն այս հասում է հեղինակը չախու այդ հարցի լուծումը: Հասում ընդգրկում է աղբյուրի մեծ հայերի քուր Կալիան գեղարվեստական երկերը: Բնագրերը ժողովածուում ներկայացված են չորս բաժնիներով: Առաջինում ընդգրկված է հեղինակի կազմած եւ հրատարակած առաջին ժողովածուն՝ Տաղարան Ա, 2-րդ՝ Տաղարան Բ, իսկ 3-րդում՝ Տաղարան Գ-ն, առանց այն տարի, որոնք են գեցել նախորդ երկուսում: 4-րդ բաժնում համախմբված են այն աղբյուրն ու բանաստեղծությունները, որոնք գեցնում են Գալիի հեղինակական եւ խմբագրած զանազան

տպագիր գրեթե, ինչպես նաեւ տարբեր գրագրերում: Չեցեղական են նաեւ բանաստեղծի հայրակների եւ երկերի մի ընթացիկ: Հեղինակի բնագրերին հաջորդում են երկու հավելվածներ՝ Պետրոս Գալիանցու ողբերգական ներքող՝ գրված Պաղտասար Գալիի մահվան առիթով եւ Մետոյ Վարձաթիսի հեղինակած Կալիան ստույանագիրը: Գիրքն ունի նաեւ ընդարձակ ներածական, որտեղ ներկայացրել ու Գ-նել են բանաստեղծի ու գործի կյանքի ուղին, գործունեության տարբեր բնագավառներն ու բանաստեղծական ժառանգությունը: «Ազգի» ընթերցողներին են ներկայացնում Պաղտասար Գալիի ծննդյան եւ մահվան տույզ քվա-

կանները, որը հայերն է դարձել Մասնադարանի ձեռագրերից՝ ծնվել է 1683 թվականին եւ մահացել 85-ամյա հասակում՝ 1768-ին: Իսկ թե նախնական կրթությունը երբ եւ ինչպես էր ստացել, հայերն չէ: Թե իր երկարամյա մանկավարժական ու հրատարակչական եւ թե գրական ու գիտական րեղծմանը գրեթե ներթափանցում էր Պ. Գալիը մեծ համբավի ու հարգանքի է արժանացել որպես հայ եւ առհասարակ համազգային կրթական-մեակությանի կյանքում: Նրա լեզվաբանական աշխատանքներից է «Գանկ գիր լուր Կսակարանին» երկը, որը լույս է տեսել 1753-ին Պոլսում: Իսկ բանաստեղծական ժառանգության ամենարժեքավոր մասն այն Եւրոպայի է, որը խորագրել է «Տաղերներ սիրոյ եւ կարօտանաց»: «Պաղտասար Գալիը՝ ժամանակի առաջավոր գաղափարների եւ ժողովրդական նվիրական իրենի արհեստիցը, կարողացել է միախուսել հայ կուրերության տարբեր կենսունակ երակները եւ ստեղծել մի նորորինակ ազգային բանաստեղծություն՝ դաստիարակ իսկապես նորարար եղից, հիմնելով բանաստեղծական մի անընդ որոյ», բնութագրել է Հեբեյանի Բախչինյանը: Նշեն, որ զիրից տպագրվել է որպես հայ անվանի կոմպոզիտոր Սիրվարդ Գարամանուկի եւ ամերիկացի երաժիշտ Եւրա Մարտինի մեկնաբանությամբ:

Մ. Մ.

ՍՊՈՐՏԻՎՈՐԻ ԵՐԵՐԵՎ

Լրագրողի հիտորարը գրվածքի ծավալով չի չափվում

